



Sygn. akt IV KK 168/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

SSN Andrzej Tomczyk

Protokolant Jolanta Grabowska

w sprawie **M.A.**

ukaranego za popełnienie wykroczenia z art. 94 § 1 k.w. i art. 95 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu 17 kwietnia 2018 r.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w B.

z dnia 20 kwietnia 2017 r.

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę M.A. przekazuje Sądowi
Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Komendant Miejski Policji w B. skierował do Sądu Rejonowego w B. wniosek o ukaranie M.A. zarzucając mu, że w dniu 21 lutego 2017 r. w B. przy ulicy C. kierował pojazdem marki Volkswagen Golf , nie posiadając uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi tj. czyn z art. 94 § 1 k.w., ponadto w tym samym miejscu i czasie pomimo obowiązku nie posiadał przy sobie wymaganych dokumentów w postaci dowodu rejestracyjnego oraz polisy OC tj. czyn z art. 95 k.w.

We wniosku, na podstawie art. 58 § 1 i 2 k.p.w., umieścił wniosek o ukaranie M.A. bez przeprowadzenia rozprawy za zarzucony mu czyn i wymierzenie mu kary ograniczenia wolności poprzez wykonywanie nieodpłatnie 40 godzin prac na cele społeczne oraz orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 36 miesięcy.

Sąd Rejonowy w B., po rozpoznaniu sprawy na posiedzeniu, wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2017 r., uznał obwinionego M.A. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 94 § 1 k.w. i art. 95 k.w. i za to na mocy art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 1 k.w. i art. 20 k.w. oraz art. 21 k.w. wymierzył mu karę 1 (jednego) miesiąca ograniczenia wolności, zobowiązując obwinionego do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 (czterdziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

Na podstawie art. 94 § 3 k.w. orzekł wobec obwinionego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów na okres 3 (trzech) lat.

Na podstawie art. 119 k.p.w. w zw. z art. 624 k.p.k. zwolnił go od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania obciążając nim Skarb Państwa. Wyrok ten uprawomocnił się 23 maja 2017 r.

Od tego w/w wyroku kasację złożył Prokurator Generalny. Zaskarżył ten wyrok w całości na korzyść obwinionego M.A. i **zarzucając** rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest art. 63 § 5 k.p.w. w zw. z art. 58 § 1 k.p.w. polegające na niezasadnym uwzględnieniu wadliwego wniosku oskarżyciela publicznego i wydanie na posiedzeniu w dniu 20 kwietnia 2017 r. wyroku skazującego za wykroczenie z art. 94 §1 k.w. i art. 95 k.w. na karę jednego miesiąca ograniczenia wolności, w następstwie czego doszło do obrazy prawa materialnego tj. art 94 §1 k.w. i art. 95 k.w. poprzez orzeczenie kary nie ujętej w sankcji tych wykroczeń, **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Skarżący trafnie wskazał, iż zaskarżony wyrok zapadł z rażącym i mającym istotny wpływ na jego treść naruszeniem przepisów prawa procesowego, to jest art. 63 § 5 k.p.w. w zw. z art. 58 § 1 k.p.w., polegającym na niezasadnym

uwzględnieniu wniosku oskarżyciela publicznego i wydaniu na posiedzeniu w dniu 20 kwietnia 2017 r. wyroku skazującego za wykroczenie z art. 94 § 1 k.w. i 95 k.k. na karę jednego miesiąca ograniczenia wolności, w następstwie czego doszło do obrazy prawa materialnego tj. art. 94 § 1 k.w. i art. 95 k.w. poprzez orzeczenie kary nie przewidzianej w sankcjach tych przepisów.

Zgodnie z art. 58 § 1 k.p.w. oskarżyciel publiczny może, za zgodą obwinionego, przesłuchanego uprzednio w toku czynności wyjaśniających w trybie art. 54 § 6 k.p.w., umieścić we wniosku o ukaranie wniosek o skazanie obwinionego za zarzucany mu czyn bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie mu określonej kary lub środka karnego albo odstąpienie od wymierzenia kary lub środka karnego.

W myśl art. 60 § 1 k.w. wniosek taki podlega rozpoznaniu na posiedzeniu. Rozpoznając wniosek sąd dokonuje jego merytorycznej oceny i w zależności od jej wyniku podejmuje dalsze decyzje. W przypadku wady złożonego wniosku, sąd, stosownie do treści art. 63 § 2, 4 i 5 k.p.w., może uzależnić jego uwzględnienie od dokonania w nim określonych przez siebie zmian, a jeżeli uzna, że nie ma podstaw do uwzględnienia wniosku, sprawę kieruje do rozpoznaniu na zasadach ogólnych. Uwzględniając wniosek skazuje obwinionego wyrokiem.

Sąd Rejonowy w B. nie dokonał prawidłowej oceny wniosku Komendanta Miejskiego Policji w B. o ukaranie M.A. za wykroczenie z art. 94 §1 k.w. i art. 95 k.w. Nie dostrzegł, że uzgodniona z obwinionym kara nie jest przewidziana sankcji przepisu art. 94 §1 k.w., który stanowi że, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu prowadzi pojazd, nie mając do tego uprawnienia, podlega karze grzywny, ani też sankcji, przepisu art. 95 k.w., zgodnie z którym kto prowadzi na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu pojazd, nie mając przy sobie wymaganych dokumentów, podlega karze grzywny do 250 złotych albo karze nagany. Proponowana we wniosku kara nie mieściła się w granicach sankcji przewidzianych przez ustawę za przypisane obwinionemu wykroczenia. Zgodnie z art. 33 § 1 k.w. sąd może wymierzyć karę według swojego uznania, **w granicach przewidzianych przez ustawę za dane wykroczenie**, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego.

Dostrzeżenie powyższego mankamentu wniosku oskarżyciela publicznego obligowało Sąd Rejonowy w B. do postąpienia przewidzianego w art. 63 § 2 k.p.w. tj. uzależnienia uwzględnienia wniosku od dokonania w nim określonych przez siebie zmian i powiadomienia o tym obwinionego, albo w myśl art. 63 § 5 k.p.w. tj. do nieuwzględnienia wniosku i skierowania sprawy do rozpoznania na zasadach ogólnych.

Jednakże Sąd Rejonowy w B. wniosek oskarżyciela publicznego uwzględnił, przy czym orzekając w przedmiocie zakazu odniósł go do wszelkich pojazdów, co rozmija się tak z uzgodnieniem z obwinionym, który wyrażał zgodę na orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, jak i wnioskiem oskarżyciela publicznego, który prawidłowo tak ten zakres określił.

Wskazane uchybienia należy zaliczyć do kategorii rażących, gdyż skutkowały wymierzeniem kary surowszej, niż kary przewidziane w sankcjach przypisanych obwinionemu wykroczeń i jako takie mają niewątpliwie istotny wpływ na treść wyroku.

Kierując się przedstawionymi wyżej względami Sąd Najwyższy z mocy art. 537 § 2 k.p.k. i art. 535 § 5 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

kc